

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Marcely Sedmíkové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce: **J. J.**, zast. Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Praha 4, Na Zlatnici 301/2, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje** se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23.7. 2014, č. j. 11076/DS/2014/GL, **t a k t o:**

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 23.7.2014, č.j. 11076/DS/2014/GL, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 11.228,- Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám jeho zástupce Mgr. Topola.**

I. Rozhodnutí žalovaného, obsah žaloby, vyjádření správního orgánu

[1] Rozhodnutím označeným ve výroku Krajský úřad Královéhradeckého kraje jako odvolací správní orgán zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí Magistrátu města Hradec Králové (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 14.4. 2014, č. j. P/413/2014/OS1/Hej. Tímto rozhodnutím uznal správní orgán I. stupně žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ust. § 125f odst. 1 zák. č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o silničním provozu“), tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 citovaného zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Za uvedený správní delikt mu byla podle § 125f odst. 3 zákona o silničním

provozu uložena pokuta ve výši 1.500,-Kč a povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1.000,-Kč.

[2] Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že dne 17.12.2013 v 10:33 hodin bylo zjištěno hlídkou Městské policie Hradec Králové na náměstí 5. Května v Hradci Králové osobní motorové vozidlo zn. Opel Vectra, registrační značky 3H3 5440, které částečně stálo na vyhrazeném parkovišti pro "Paramo". Tímto jednáním porušil řidič vozidla dopravní značku „IP12-Vyhrazené parkoviště“ s dodatkovou tabulkou „E12 – Paramo 8:00 – 18:00 hod“. Na vozidle byla zanechána výzva pro nepřítomného řidiče, který se na služebnu městské policie nedostavil. Z registru vozidel byl zjištěn jako provozovatel vozidla žalobce.

[3] Ten napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou žalobou, přičemž namítal jeho nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Trval na jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení včetně povinnosti zavázat žalovaného k náhradě nákladů řízení. Své výhrady specifikoval do těchto žalobních námitek.

a) Neprovedení ústního jednání po sdělení obvinění

Tím byla dle přesvědčení žalobce krácena jeho práva obsažená v čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluva“), jakož i v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Bylo proto porušeno jeho právo na projednání věci za jeho přítomnosti, event. za přítomnosti jeho obhájce. Stejně tak mu nebyla dána možnost vyjádřit se ke všem prováděným důkazům. Zdůraznil, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 23.5.2005, č.j. 6As 8/2005-66, a rozsudek ze dne 31.5.2007, č.j. 8As 29/2007-121), má obviněný ze správního deliktu právo na požití obdobných práv, jako obviněný z přestupku či trestného činu, neboť obvinění ze správního deliktu provozovatele vozidla spadá pod pojem „trestní obvinění“.

b) Nesprávné doručování písemností

Správnímu orgánu I. stupně vytýkal, že výzvu k doplnění odvolání o jeho zákonné náležitosti sice vyhotovil, jak vyplývá z obsahu správního spisu, nicméně ji nedoručil zmocněnci žalobce. Ten požádal o doručování písemností na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu, jeho žádosti však vyhověno nebylo. Za této situace nelze přiznat účinky doručení fikcí na adresu trvalého pobytu zmocněnce. Ten se nemohl s obsahem výzvy vypořádat a kvalifikovaně na ni reagovat.

c) Nesrozumitelný výrok, nedostatečně odůvodněné rozhodnutí

K této námitce žalobce uvedl, že z výroku rozhodnutí není seznatelné, zda je jednání žalobce vůbec trestné. Stejně tak není doposud vyjasněno, zda byl naplněn obligatorní znak správního deliktu provozovatele vozidla, tedy zda-li zjištěné jednání řidiče vozidla vykazovalo znaky přestupku, a pokud ano, tak konkrétně kterého přestupku. Rozhodnutí považoval za nedostatečně odůvodněné, neboť na základě jeho obsahu nelze dospět k názoru, že by vozidlo žalobce bylo zaparkováno v rozporu s právními předpisy. Stejně tak nelze z obsahu rozhodnutí zjistit, jak k těmto závěrům správní orgán I. stupně dospěl. Správní orgán neprokázal, že by řidič vozidla nebyl společností Paramo a. s. oprávněn parkovat na předmětném

parkovacím místě. V případě ústního jednání by žalobce objasnil, že měl uzavřenou smlouvu s F. V., autorizovaným prodejcem maziv Paramo a. s., o zapůjčení vozidla, a to s ověřeným podpisem. Jmenovaný byl veden v knize jízd, případně by byl k dispozici záznam z kamery umístěné na palubní desce, která snímá interiér vozu. Tyto námitky zopakoval a poněkud rozvedl v replice ze dne 20.11.2014, kterou reagoval na vyjádření žalovaného. K otázce nesprávného doručování navrhl vyslechnout zmocněnce žalobce, který jej zastupoval v řízení před správním orgánem I. stupně, P. K.. Ten by ovšem mohl toliko potvrdit, že písemnost na jím vyžádanou doručovací e-mailovou adresu doručena nebyla. Z vytýkaných důvodů žádal napadené rozhodnutí zrušit, stejně jako jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pro nezákonnost a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 22.10.2014. V úvodu zopakoval obsah žaloby, poté provedl podrobnou rekapitulaci průběhu řízení, které se odehrálo před správním orgánem I. stupně. Zdůraznil, že prvostupňové rozhodnutí bylo doručováno na elektronickou adresu zmocněnce žalobce, ten nepotvrdil jeho přijetí, a proto bylo doručováno na adresu bydliště zmocněnce fikcí v souladu s ust. § 24 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále „správní řád“). Poté, kdy podal blanketní odvolání, byl vyzván k jeho doplnění, avšak bezvýsledně. Žádný důkaz o oprávnění k parkování na předmětném parkovacím místě nedoložil, bez reakce zůstala rovněž výzva pro nepřítomného řidiče. K otázce žalobcem namítané nezbytné povinnosti nařídit jednání ve věci odkázal na ust. § 49 odst. 1 správního řádu. V ostatním se odvolal na odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí, přičemž navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

II. Skutková zjištění, průběh jednání před soudem

[5] Krajský soud o žalobě rozhodl bez nařízení jednání a to v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s.ř.s.“), za prezumovaného souhlasu obou účastníků. Ze správního spisu následně ověřil tento skutkový stav věci.

[6] Správní orgán I. stupně obdržel dne 31.1.2014 od městské policie oznámení o podezření ze spáchání přestupku, kterého se měl dne 30.1.2014 dopustit řidič vozidla, které bylo neoprávněně zaparkované na vyhrazeném parkovišti pro firmu Paramo a.s. Řidič tak porušil ust. § 4 odst. c) zákona o silničním provozu, a tím se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, jak popsáno pod bodem [2]. Na místě byla provedena fotodokumentace, která tvoří součást správního spisu. Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce, kterému byla zaslána výzva k podání vysvětlení, ovšem bez reakce. Na vozidle byla zanechána výzva pro nepřítomného řidiče, který se na městskou policii rovněž nedostavil.

[7] Žalobci jako provozovateli vozidla doručil správní orgán I. stupně Výzvu k zaplacení určené částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (dále jen „Výzva“). V této Výzvě ze dne 6.2.2014, kterou žalobce osobně převzal, je krom možnosti uhradit peněžitou částku, rovněž popsán skutek, kterého se blíže neustanovený řidič vozidla dopustil, a to včetně místa a času, kdy k události došlo, s tím, že zjištěné jednání naplnilo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť dosud neustanovený řidič porušil § 4 písm. c)

téhož zákona. Žalobce na Výzvu nereagoval, a proto správní orgán I. stupně učinil dne 5.3.2014 do spisu úřední záznam o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o přestupcích“).

[8] Následně vydal správní orgán I. stupně Příkaz, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu tak, jak je uvedeno pod bodem [1] a [2]. Na toto rozhodnutí zareagoval žalobce prostřednictvím jím zvoleného zmocněnce, pana P. K., který podal odpor. Současně požádal o doručování na elektronickou adresu obecny@zastupce.eu. Oznámení o ukončení dokazování a poučení o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí odeslal pověřený pracovník správního orgánu ze svého služebního e-mailu na adresu obecny@zastupce.eu a rovněž na adresu obecny@zastupce.eu. Odkázal na obsah ust. § 19 odst. 3 a odst. 8 správního řádu. Dále jsou připojeny kopie vrácených doručenek z jiných případů, kdy se správní orgán pokoušel doručovat zmocněnci žalobce na adresu pro doručování, kterou měl zmocněnec uvedenu v registru obyvatel (§ 10b odst. 1 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů) jako adresu pro doručování (Santa Cruz de Tenerife, Španělsko). Tímto dokladoval, že pokusy o doručování na tuto adresu nebyly úspěšné. Proto přistoupil k doručení prostřednictvím České pošty na adresu trvalého bydliště zmocněnce v Praze. Oznámení o ukončení dokazování pak považoval za doručené fikcí dle § 24 odst. 1 správního řádu.

[9] S datem 14.4.2014 následuje rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které bylo zmocněnci rovněž zasíláno způsobem popsaným v předchozím bodě. Proti tomuto rozhodnutí si žalobce podal blanketní odvolání. K jeho doplnění byl zmocněnec žalobce vyzván na obě výše uvedené e-mailové adresy, dále pak na e-mailovou adresu, ze které bylo zasláno blanketní odvolání. Přijetí písemnosti nebylo potvrzeno způsobem požadovaným v ust. § 19 odst. 8 správního řádu, a proto byla výzva zaslána opět poštou na dvě adresy zmocněnce zjištěné v registru obyvatel. Poté následuje rozhodnutí žalovaného ze dne 23.7.2014, které je předmětem přezkumného řízení.

III. Právní úprava a stanovisko krajského soudu

[10] Dne 19. ledna 2013 nabyla účinnosti podstatná část zákona č. 297/2011 Sb., kterým došlo ke změně zákona o silničním provozu. Jako nový správní delikt byl do tohoto zákona včleněn § 125f označený jako **Správní delikt provozovatele vozidla**. Podle tohoto ustanovení, konkrétně podle jeho odst. 1) *„Právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“*. Následující odstavce § 125f, tedy odst. 2 až 5, obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala.

Podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu Obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud

- a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,
- b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a
- c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

Podle ust. § 125f odst. 1 téhož zákona *Právnická nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Podle odst. 2 výše citovaného ustanovení *Právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud*

- a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
- b) **porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a**
- c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.

Výzva vůči provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ust. § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu *popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.*

[11] Zákonodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 silničního zákona).

[12] K této problematice, byť v konkrétním případě se měla přestupku dopustit blíže neurčená „blízká osoba“, se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.12.2014, č. j. 3As 7/2014-21, kdy uvedl: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného*

provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby.

Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy užívacího vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“

[13] Krajský soud považuje za legitimní upozornit, že se „typově“ obdobnými případy, včetně stěžejní žalobní námitky, kterou je absence nařízení jednání, zabýval i v řízeních vedených u nadepsaného soudu pod sp. zn. 30A 55/2014 či 30A 63/2014. Je proto logické, že argumentace odůvodnění se bude v těchto věcech do značné míry překrývat.

[14] Za nejzásadnější námitku, se kterou se byl krajský soud povinen vypořádat, považuje námitku spočívající v neprovedení, resp. nenařízení jednání před správním orgánem I. stupně. Tuto námitku krajský soud považoval za důvodnou, jak bude následně objasněno.

[15] Dle ust. § 49 odst. 1 věty prvé správního řádu, ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Nelze pominout odlišně koncipovanou úpravu pro projednání věcí podle zákona o přestupcích, dle jehož § 74 odst. 1 vyplývá povinnost správního orgánu konat ve věci přestupku ústní jednání. V případě projednávaného správního deliktu žalobce argumentuje tím, že na úpravu procesu projednání správních deliktů, které jsou trestním obviněním ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Úmluvy“), per analogiam legis dopadá zejména zákon o přestupcích, trestní zákoník a trestní řád, a to včetně základních principů trestního řízení.

[16] V nálezu Ústavního soudu ze dne 18.2.2010, sp. zn. I. ÚS 1849/08, se uvádí: „Materiální pojetí právního státu znamená, že orgány veřejné moci jsou povinny se pohybovat nejen z hlediska formálního v hranicích svých pravomocí a kompetencí stanovených ústavním pořádkem (čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), ale že výkon těchto pravomocí musí být také po obsahové (materiální) stránce v souladu se základními principy, vyjádřenými v ustanoveních ústavního pořádku.“

[17] K problematice správního trestání se ve své rozhodovací činnosti opakovaně vyjadřoval rovněž Nejvyšší správní soud. Z jeho postupně vyvíjející se judikatury lze vysledovat, že správní řízení o správních deliktech spadá pod čl. 6 odst. 1 Úmluvy, kdy „každý má právo na to, aby jeho záležitost byla spravedlivě, veřejně a v přiměřené lhůtě projednána nezávislým a nestranným soudem, zřízeným zákonem, který rozhodne o jeho občanských právech nebo závazcích nebo o oprávněnosti jakéhokoli trestního obvinění proti němu“.

[18] Nejvyšší správní soud již v rozhodnutí ze dne 27.10.2004, č.j. 6A 126/2002-27, uvedl, že *„trestání za správní delikty musí podléhat stejnému režimu jako trestání za trestné činy a v tomto smyslu je třeba vykládat všechny záruky, které se podle vnitrostátního práva poskytují obviněnému z trestného činu. Je totiž zřejmé, že rozhraničení mezi trestnými (a tedy soudem postižitelnými) delikty a delikty, které stíhají a trestají orgány exekutivy, je výrazem vůle suverénního zákonodárce; není odůvodněno přirozenoprávními principy, ale daleko spíše je výrazem trestní politiky státu...není rozhodné, zda pozitivní právo označuje určité deliktní jednání za trestný čin nebo za správní delikt. Zmiňuje-li se tedy uvedená Úmluva ve svém článku 6 odst. 1 o „jakémkoli trestním obvinění“, je třeba záruky, v této souvislosti poskytované tomu, kdo je obviněn, poskytnout shodně jak v trestním řízení soudním, tak v deliktním řízení správním. Tímto způsobem ostatně vykládá Úmluvu stabilně i judikatura Evropského soudu pro lidská práva.“*

[19] Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.5.2007, č.j. 8As 29/2007-121 (poznámka krajského soudu - spis sp. zn. 8 As 29/2007 byl spojen se spisem sp. zn. 8 As 17/2007 a následně veden pod spisovou značkou 8 Afs 17/2007-135), *„Správním deliktem je protiprávní jednání, jehož znaky jsou stanoveny zákonem, správní orgán za ně pak ukládá zákonem stanovený trest. Jedná se o protiprávní jednání bez ohledu na zavinění, zpravidla výslovně označené zákonem jako správní delikt. Věcný rozdíl mezi trestnými činy a správními delikty bývá i velmi mlhavý, může být i výsledkem politického rozhodnutí („dekriminalizace“), a je běžné, že skutky trestané právním řádem jednoho státu nebo v určité době jako trestné činy jsou podle právního řádu jiného státu nebo v jiné době „pouze“ správními delikty a naopak... Také proto pro trestnost správních deliktů musí platit obdobné principy a pravidla jako pro trestnost trestných činů. V tomto směru lze odkázat i na Úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení federálního Ministerstva zahraničních věcí č. 209/1992 Sb.), která podle stabilní judikatury Evropského soudu pro lidská práva „trestním obviněním“ ve smyslu svého článku 6 odst. 1 rozumí i řízení o sankcích ukládaných správními úřady za přestupek nebo jiný správní delikt (jakkoliv si je Nejvyšší správní soud při této argumentaci vědom skutečnosti, že článek 6 odst. 1 Úmluvy zakotvuje procesní, nikoliv hmotněprávní garance)... Jak bylo shora uvedeno, správní delikty představují ve srovnání s trestnými činy jinou formu protiprávního společensky nebezpečného jednání a pro jejich trestnost mají platit podobné principy a pravidla, jako v případě trestných činů.“*

[20] K těmto závěrům se Nejvyšší správní soud přihlásil v řadě svých dalších rozhodnutí, např. ze dne 18.4.2007, č. j. 4As 10/2006-57, ze dne 19.1.2011, č.j. 1Afs 94/2010-68 či v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15.1.2008, č. j. 2 As 34/2006-73, event. v usnesení rozšířeného senátu ze dne 3.4.2012, č.j. 7As 57/2010-82. Z výše citovaných závěrů Nejvyššího správního soudu lze bez pochybností dovodit, že trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy

jako trestnost trestných činů. V tomto ohledu se námitka žalobce upozorňující na nerovné postavení účastníka řízení ve věci přestupku a účastníka řízení ve věci správního deliktu, kdy v řízení o přestupku přestupkový zákon stanoví jasnou povinnost nařídit k projednání přestupku jednání, zatímco v řízení o správních deliktech se správní orgány této povinnosti snaží zprostit odkazem na ust. § 49 odst. 1 věty první správního řádu, jeví důvodná. Žalobce tedy správně poukazuje na nezbytnost aplikace zásady ústnosti, která je zakotvena jak v trestním řádu, tak rovněž v ust. § 74 odst. 1 zákona o přestupcích. Pokud se dle ustálených závěrů Nejvyššího správního soudu trestnost správních deliktů řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů, je nutno tuto žalobní námitku akceptovat, když tato povinnost vyplývá z podstaty správního deliktu, na který je nahlíženo jako na trestní obvinění ve smyslu článku 6 odst. 1 Úmluvy, a rozhodnutí žalovaného je namístež ve světle této námítky považovat za nezákonné.

[21] V postupu správního orgánu I. stupně, kterému žalobce vytýkal nesprávný způsob doručování písemností, krajský soud naopak vytýkané pochybení neshledal. Zmocněnec žalobce má jako adresu pro doručování uvedenou adresu ve Španělsku, konkrétně na Tenerife, odkud se zásilky vracely jako nedoručené. Správní orgán I. stupně v rozhodnutí na straně třetí objasnil důvody, které ho vedly k tomu, že zmocněnci nedoručoval na adresu do Španělska. Současně jsou ve správním spise kopie záznamů z pracovního e-mailu pověřeného pracovníka správního orgánu, ze kterého byly způsobem výše popsaným odesílány písemnosti na e-mailové adresy zmocněnce. Tímto přístupem, dle krajského soudu, dostal správní orgán své povinnosti objasnit v odůvodnění rozhodnutí, ze které své konkrétní úřední činnosti zná zmiňované obstrukční praktiky (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12.4.2011, č. j. 1As 33/2011-58). Tyto skutečnosti jsou ostatně známy správním orgánům a jednotlivým soudům z řady projednávaných případů (např. u nadepsaného soudu je stejná procesní taktika volena ve sp. zn. 30A 55/2014, sp. zn. 63/2014, u Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci pod sp. zn. 59A 20/2015 a u řady dalších).

[22] Nadepsaný soud již v minulosti ve svých rozhodnutích konstatoval, že zmocněnec žalobce si byl, s ohledem na svá opakovaná zastupování v podobných případech, vědom problémů v otázkách doručování prostřednictvím e-mailové pošty, se kterými se byl správní orgán nucen v minulosti vypořádat, nežli na základě dostatečných a opakovaných zkušeností ověřil, že zmocněnec, (resp. zmocněnci, jejichž jména se v řízení o přestupcích či správních deliktech pravidelně opakují), volí v otázkách způsobu doručování různé procesní strategie (např. žádosti o doručování na určitou e-mailovou adresu, kterou v průběhu řízení před správním orgánem záměrně matoucím podáním změní, neodesláním potvrzení o obdržení písemnosti s námitkou, že nebyla odeslána z elektronické podatelny správního orgánu, event. že nebyla odeslána vůbec, apod.), jejichž smyslem je zmást správní orgán a docílit těmito obstrukcemi promlčení přestupku event. správního deliktu. S takovými případy se setkal nadepsaný krajský soud např. ve věcech vedených pod sp. zn. 28A 8/2014, dále ve věcech projednaných u téhož soudu, pobočka Pardubice, pod sp. 52 A 60/2014, 52 A 30/2014, 52 A 32/2014, 52 A 80/2014.

[23] Z výše uvedených důvodů nepovažoval krajský soud za nutné nařídit ve věci jednání a vyslechnout jako svědka zmocněnce žalobce, který vystupoval v řízení před správním orgánem, P. K. (§ 52 odst. 1 s.r.s.). Ten měl potvrdit, že žádné

písemnosti od správního orgánu na e-mail jím vyžádaný, neobdržel. Nicméně i samotný žalobce připustil, že jeho zmocněnec může těžko prokázat negativní skutečnost spočívající v tom, že správní orgán písemnosti řádně nevypravil. Krajský soud svědectví zmocněnce považoval za nadbytečné, neboť je dostatečně seznámen s jeho procesní strategií. Ostatně stejně tak je s těmito metodami seznámen i Nejvyšší správní soud, který ke shora popsané praxi uvedl v rozsudku ze dne 17.10.2014, č.j. 4 As 171/2014-26, následující: *„Nejvyšší správní soud konečně považuje za potřebné zdůraznit, že popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci předložené v kopii a udělené třetí osobě (zpravidla zmocněnci R. K.), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení (obviněný z přestupku), zmocní další osobu (zde K.S.) k nahlédnutí do správního spisu, pořízení jeho kopie, a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována jak správnost doručování zmocněnci, tak i samotné zmocnění zástupce ve správním řízení na základě kopie plné moci. Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“*

[24] Pro úplnost krajský soud doplňuje, že k otázce doručování písemností ze služebního e-mailu pověřeného pracovníka správního orgánu, stejně tak jako k námitce, že písemnosti správního orgánu nebyly opatřeny uznávaným elektronickým podpisem, se vyjádřil Nejvyšší správní soud např. ve svém rozsudku ze dne 15.12.2014, č.j. 6As 218/2014 – 34 (dostupný na www.nssoud.cz).

[25] K poslední námitce pod bodem [4], písm. c), se může krajský soud s ohledem na to, že dal žalobci zapravdu v otázce nezbytnosti nařídit k projednání správního deliktu provozovatele vozidla jednání, vyjádřit toliko okrajově. Může nicméně vyslovit podiv nad tím, jaké důvody vedly žalobce k tomu, že nepředložil již správnímu orgánu I. stupně pro daný případ tak zcela zásadní důkaz (smlouva o zapůjčení vozidla autorizovanému prodejci maziv Paramo a.s.), kterým by prokázal existenci oprávněného parkování na vyhrazeném parkovacím místě, čímž by byla záležitost vyřešena. Tuto možnost měl po celou dobu správního řízení, stejně tak mu nic nebránilo připojit jím zmiňovaný důkaz k žalobě. Lze toliko konstatovat, že žalobcův postoj k věci shora popsany o ledačems vypovídá. Přinejmenším o osobním „nastavení“ žalobce, kterému nevadí, byť má, jak tvrdí, od počátku řízení listinu prokazující jeho nevinu, že se jeho případem zabývají správní orgány a soudy, tedy instituce, jejichž činnost je hrazena z peněz daňových poplatníků. Nicméně za těchto okolností bude na žalovaném, aby ověřil důvodnost této poslední námitky a po předložení žalobcem inzerovaného důkazu vyhodnotil, zda-li jsou naplněny podmínky ust. § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, tedy zda porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu.

[26] Z důvodů v tomto rozhodnutí objasněných krajský soud s odkazem na § 78 odst. 1) s.ř.s. zrušil rozhodnutí žalovaného pro nezákonnost a vady řízení, a vrátil mu věc k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s.ř.s.). Vytýkanou vadu považoval krajský soud za vadu, kterou lze napravit i v odvolacím řízení, a proto nepřistoupil současně ke zrušení správního orgánu I. stupně. Žalovaný je vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

IV. Náklady řízení

[27] Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve výsledku věci byl úspěšný žalobce. Krajský soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku spojeného s podáním žaloby ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté advokátem, jehož odměna vychází z vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

[28] Ze soudního spisu vyplynulo, že zástupce žalobce provedl ve věci dva úkony právní služby po 3.100,-Kč: 1) příprava a převzetí zastoupení a 2) sepsí žaloby [§ 11 odst. 1 písm. a) a písm. d) advokátního tarifu]. K těmto úkonům náleží paušální náhrada hotových výdajů po 300,- Kč, a to ke každému z nich (§ 9 odst. 3 písm. f) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu).

[29] Krajský soud neshledal za úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu repliku žalobce ze dne 20.11.2014, neboť v reakci na vyjádření žalovaného žalobce jen poněkud více rozvedl argumentaci k jednotlivým žalobním bodům, přičemž tento úkon dle jeho obsahu nelze zahrnout pod úkony právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 advokátního tarifu. Výše takto stanovené odměny činí 6.800,-Kč. Zástupce žalobce doložil, že je plátcem DPH, a proto mu náleželo navýšení odměny o 21% (§ 14 advokátního tarifu). Výše takto vypočtené odměny činí 8.228,-Kč. Náhrada nákladů řízení žalobce včetně soudního poplatku tak byla soudem stanovena částkou 11.228,-Kč.

[30] Krajský soud uložil shora vyčíslené náklady zaplatit k rukám zástupce žalobce, neboť se jedná o advokáta (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti

němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. května 2015

JUDr. Jan Rutsch, v. r.
předseda senátu